

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682010064/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

over, men de andre beholde Pilen i Hjertet, og da er det ofte dødeligt.

Regnen begyndte imidlertid igjen, men kun ganske smaat, vi steg trappeviis dybere og dybere ned i en Fjelddal, det var *Ottowalder Grund*. I de meest forunderlige Skikkelser hævede Fjeldvæggene sig paa begge Sider, deilig begroede med Urter og broget Mos; Buske og Træer stode i maleriske Grupper mellem Kløfterne, dybt nede styrtede en lille Bæk, og oven over os saae vi kun en enkelt Gang, et lille Strykke af den graae Skyhimmel. Snart gik Klippevæggene saa tæt sammen, at vi kun kunde gaae een ad Gangen, tre uhyre Fjeldblokke vare nedstyrtede ovenfra, og dannede en naturlig Hvælving, under hvilken vi maatte gaae, her var ganske dunkelt! Jeg saae lidt mistænkelig til vor lille Udgaave af en Fører, der lystigt hoppede foran med sin Hasselstok i Haanden.

Dalen blev nu med et bredere, for atter at blive smal; den Lille viiste os: *Das steinerne Haus*, en Mængde Steenblokke, der see ud som Tage og ligge over nogle Huler, hvor Omegnens Beboere, i Krigens Tid, skulle have skjult deres Eiendomme; vi betraadte «die Teufelsküche», en vild Klippekløft, hvor de sammenstyrtede Fjeldmasser have dannet en lang, skorsteensagtig Aabning. Jeg saae op igjennem den, nogle Skyer foer just forbi deroppe, og det var som et spøgelsesagtigt Væsen skyndte sig bort, ud i den frie Luft.

Snart vege Fjeldene tilbage, en vud Dal udbredte sig. Den hvidblaae Taage hang i lette Skyer om Bjergtoppene. Himmelen og Jorden syntes at vilde smelte sammen til een stor Fjeldmasse. Stedse gik det fremad, og stedse forandrede sig Naturens store Panorama rundt om os. Den lille Amor vidste ret god Besked, han vilde ikke lede os vild; man dommer ogsaa altfor strængt om Kjærlighedens Genius.

Amor som Fører

Jeg er ei saa slem jeg lader,
Det enhver dog sande maa!
Til sin Moder og sin Fader,
Fører jeg jo alle Smaae.
Paa hans Knæ de ride Ranke,
Hele Verden til dem leer,